

[Rytter.]

lige. Det var i alt Fald Konklusionen, efter at den højtærede Minister i Overensstemmelse med sit Temperament først havde ironiseret over det. Men forinden den højtærede Minister var inde herpaa, udtalte han, at jeg havde været noget uheldig i Gaar med mine Citater af Paragrafferne, idet jeg skulde have nævnt § 784 som en af dem, der var overflødige. Jeg tror det ikke. Jeg tror, jeg i den Forbindelse nævnte §§ 30 og 793. Hvis den højtærede Minister vil læse min Tale, vil han se, at det var de to Paragraffer, jeg ansaa for overflødige, medens jeg om §§ 784 og 819 sagde, at det i en vis Forstand var glædeligt at se, at den højtærede Minister vilde lovfæste den Praksis, som vi havde udviklet i Byretten paa disse Omraader. Men paa den anden Side syntes jeg, det var ganske overflødigt at lovfæste dem, da man bedst fik Nuancerne frem, naar Reglerne fik Lov til at udvikle sig i Praksis.

Jeg gaar saa over til Hovedspørgsmaalet om de lukkede Døre og Pressen. Det var ikke saa let at følge Ministeren paa dette Punkt. Den højtærede Justitsminister er jo en glimrende Debattør, der, om jeg saa maa sige ganske ubevidst, forstaar at give os et Indtryk, som ikke altid svarer helt til Kendsgerningerne. Den højtærede Minister gik meget stærkt ind paa § 29, 1ste Stykke, idet Ministeren læste Bestemmelsen op, saaledes som han oprindelig havde tænkt sig den formuleret, og saaledes som den til sidst blev formuleret; desuden læste han op, hvad Retsplejeudvalget havde sagt dertil. Den højtærede Minister viste, at Retsplejeudvalget ikke havde noget imod Bestemmelsen, og han fandt det derfor mærkeligt, at Vinstres Ordfører havde noget imod den. Men jeg har overhovedet ikke talt om § 29, 1ste Stykke; jeg har lige citeret det, men ikke talt om det. Den Bestemmelse, jeg talte om, var 2det Stykke, hvor man gaar bort fra de aabne Døre under Domsforhandlingen. Dette Spørgsmaal indlod den højtærede Minister sig ikke paa i denne Sammenhæng, men som den glimrende Debattør, han er, kom han ind paa det, dengang han talte om Pressen i Forbindelse med § 1017 a.

Da Ministeren talte om Begrænsningen af Pressefriheden, læste han op, hvad Retsudvalget sagde med Hensyn til den anden Bestemmelse om de lukkede Døre, medens han ikke ved den Lejlighed dvælede ved det, som Retsplejeudvalget siger angaaende Pressen. Den højtærede Minister vil hævde,

at der er en vis Sammenhæng mellem de to Bestemmelser, og det er i høj Grad rigtigt. Men man maa være mere betænkelig ved Begrænsninger af Pressefriheden end ved Begrænsninger i Retning af at lukke Dørene, thi hvor der er lukkede Døre, staar det altid i Dommerens Magt at afgøre, hvad der maa refereres, og hvad der ikke maa refereres; der kan man fastsætte Kauteler, det kan man derimod ikke, hvor det drejer sig om Begrænsninger af Pressefriheden. Derfor vilde jeg have ønsket, at den højtærede Minister som Ridderlighedens Forkæmper, naar Talen er om Diskussioner, havde sagt, at Retsplejeudvalget om den ene Bestemmelse, § 29, 2det Stykke, udtaler sig saadan og saadan, hvorimod det med Henblik paa § 1017 a advarer mod den foreslaaede Begrænsning. Af Ministerens Redegørelse fik jeg paa et vist Tidspunkt minsanden det Indtryk, at Retsplejeudvalget tilraadede § 1017 a, medens den højtærede Minister i det Øjeblik talte om § 29, 2det Stykke. Naar vi nu faar Retsplejeudvalgets Skrivelse, maa vi jo se paa, hvorledes det forholder sig. Den højtærede Minister maa imidlertid huske paa, at det ikke er alle her i Tinget, som i den Grad magter Paragrafferne som den højtærede Minister og til Dels ogsaa jeg, fordi hele vort Arbejde ligger paa dette Felt.

Den højtærede Minister kom derefter ind paa § 1017 a og nævnte et Eksempel, der skulde vise, hvor nødvendigt det var at begrænse Pressens Frihed, nemlig det saakaldte Bombeattentat i Frederikshavn, der skulde være et særlig glimrende Eksempel. Jeg var i Øjeblikket optaget af en vigtig Samtale, men fik af den højtærede Minister henledt min Opmærksomhed paa dette storslaaede Eksempel. Det er efter den højtærede Ministers Mening et Eksempel, som klart og tydeligt viser, at det kan være nødvendigt at have en saadan Magt som den, der her gives Politiet, eventuelt Domstolene. Jeg sagde allerede i Gaar, da jeg nævnte Eksempler paa det modsatte, at jeg ikke var i Tvivl om, at den højtærede Minister ogsaa kunde nævne Eksempler til Forsvar for sit Standpunkt, men det gælder nu engang her om at afveje Plus og Minus mod hinanden, og i dette Tilfælde synes jeg, at Plusserne er saa aldeles overvældende for mit Standpunkt.

Det Eksempel, som den højtærede Minister nævnte, vilde jeg have ønsket, at Ministeren ikke havde nævnt. Den højtærede Minister vilde give Tinget det Indtryk, at hvis vi ikke fik hans Lov, vilde